

בג"ץ 27381-07-25
קבוע ליום ב' באדר תשפ"ו - 19/2/2026

בבית המשפט העליון
בירושלים השלמה
בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק

המשיבים:

1. ממשלת ישראל
2. ראש ממשלת ישראל, מר בנימין נתניהו, ח"כ
3. סגן ראש הממשלה ושר המשפטים, מר יריב לוין, ח"כ
ע"י ב"כ עו"ד יורם שפטל מ.ר. 7929
מר' מצדה 7 בני ברק 5126112
טל: 03-7515001; פקס: 03-7520802
דואל: sheftel@netvision.net.il

4. כב' השופט יצחק עמית

- נ ג ד -

העותרת:

זולת – לשוויון זכויות-אדם, ע.ר. 58069371
על-ידי ב"כ עוה"ד חגי קלעי ו/או אוהד רוזן
ו/או גל בריר (מ.ר. 86234) ו/או עידן סגר
שכתובתם להמצאת כתבי בי-דין
במשרד קלעי, רוזן ושות' משרד עו"ד
מר'חוב מזא"ה 22 תל-אביב
טל: 03-9070770; פקס: 03-9070771
דוא"ל: office@kalai-rosen.com

תגובת המשיב 3 לעתירה

1. א. ראשית, ברצון ב"כ המשיב 3 להדגיש כי, רשמית הוא מייצג אך ורק את מר לוין סגן ראש הממשלה ושר המשפטים אולם, בפועל הוא רואה את עצמו כשליחם ומייצגם של 2,750,000 אזרחי ישראל שהצביעו עבור המפלגות המהוות את היחדה – קואליציה בלע"ז מיותר – שמכוחה מכהן המשיב 3.
- ב. שנית, עתירה מקבילה לעתירה זו מבקשת "סעד" זהה ל"סעד" המבוקש בעתירה זו, לפיו, יש לפטר את השר המצוין לביטחון לאומי, מר איתמר בן גביר, ח"כ. בעתירה לפיטוריו של השר לביטחון לאומי, הוחלט כי היא תידון בהרכב של תשעה. אין זה מתקבל על הדעת כי שתי עתירות שעניינן המרכזי, זהה, קרי, "סעד" בדמות פיטורי שר. האחת תידון במושב תשעה והשנייה במושב שלושה. לפיכך, בית המשפט הנכבד מתבקש להורות כי הדיון בעתירה זו יהיה במושב של תשעה.
- ג. שלישית. בעתירה זו מבקשת עמותה – ובאותה מידה יכול להיות שיהיה זה פלוני כלשהו – ללא אבק של זכות עמידה, להורות על פיטוריו של שר בממשלה. זהו תרחיש שכמותו טרם התקיים בשום מדינה דמוקרטית, לרבות "דמוקרטיה ליברלית". זהו תרחיש המחליף את יום הבחור ביום העותר, כלומר למעשה הפיכה משטרית. בפועל, כפי שיובהר ויורחב להלן, על-פי העתירה מבקשים ליטול מראש הממשלה את סמכות הרשות, הנתונה לו ואך ורק לו מכח חוק יסוד: הממשלה, ולכפות עליו בית משפט נכבד זה, לפטר בניגוד לרצונו המוחלט את סגנו ושר המשפטים, מר יריב לוין, ח"כ. במילים אחרות, בית משפט נכבד זה – כפי שיובהר להלן, יהיה למעשה ראש ממשלה על ואולם, האחריות לניהול המדינה, תישאר כולה על כתפי ראש

הממשלה הנבחר מחד, ומאידך, בית משפט נכבד זה, נשאר נטול כל אחריות, אף כי בפועל, **פוליטית**, הוא ניצב למעשה **מעל ראש הממשלה הנבחר**. **ושוב יודגש!** תרחיש כגון דא לא קיים בשום מקום, קל וחומר **ללא הסדר חוקתי מפורש** המאפשר את התרחשותו.

ד. **רביעית**, יש להדגיש את הודעת סגן ראש הממשלה ושר המשפטים מר יריב לוין, ח"כ (להלן:

המשיב 3) תחת הכותרת: **"הודעה מטעם סגן ראש הממשלה ושר המשפטים"**

1. "בפינו עתירה אשר מעלה בעיה יסודית, עמה מתקשים העותרים, ולא פעם אף בית משפט נכבד זה, להתמודד. בישראל מתקיימות בחירות, ותוצאותיהן לא מוצאות חן בעיני העותרים ולעיתים גם בעיני חלק מהיושבים על כס השיפוט.

2. עתירה זו היא נסיון, מוזר משהו, לפתור את הבעיה הזו. אם שר המשפטים נוקט במדיניות שאינה לשביעות רצון אלה שלא בחרו בו, נסלק אותו מתפקידו בצו שיפוטי. כך בדיוק מבקשים העותרים כי יעשה בסעיף ד' לרשימת הסעדים המבוקשים: "מדוע לא יינתן צו המורה לראש הממשלה לפעול כסמכותו בסעיף 22 (ב) (לחוק - יסוד: הממשלה ולהעביר את שר המשפטים מכהונתו."

3. בדרכם אל היעד הנכסף, מבקשים העותרים כי בית המשפט הנכבד יהפוך עצמו לשר המשפטים בפועל. העותרים מבקשים לנהל את ענייניו של משרד המשפטים, כאילו השר הוא בובה המופעלת על ידי בית המשפט הנכבד, אשר קובע את סדר יומה ואת ההחלטות שעליה לקבל. לא עוד ביקורת שיפוטית, כי אם ניהול שיפוטי של משרד המשפטים, במקום השר, וזאת כמובן עד להדחתו.

4. השיבוש המוחלט של סדרי השלטון, של ההכרעה הדמוקרטית ושל היחסים בין רשויות השלטון, כפי שבא לידי ביטוי בעתירה זו, הוא תוצאה ישירה של התנהלות בית משפט נכבד זה. שהרי, בית המשפט הנכבד כבר הפקיע את סמכויות השר בהחלטה בלתי חוקית על פניה, כינס את הוועדה לבחירת שופטים ללא השר, וייבחר "כביכול נשיא לבית המשפט העליון. תוצאת המהלך הכוחני הזה הביאה למציאות שבה אין לבית המשפט העליון נשיא מוכר, ותפקוד המערכת כולה נפגע.

5. ועתה נמצא הפתרון בעתירה זו. מה שלא הלך בכוח, ילך בעוד יותר כוח.

אם כבר הפקענו את סמכויות השר, וזה לא עזר, אז נפקיע את השר. כמה נוח, כמה קל.

6. מבחינת העותרים, מי בכלל צריך את הדמוקרטיה הזאת? ומבחינת בית המשפט הנכבד, במקום אמירה ברורה של דחיית העתירה על הסף, הוא מורה על הגשת תגובה.

7. לא ארכין את ראשי בפני ההליך הפסול הזה. שום ניסיון להדחתי לא ימנע ממני לבצע את שליחותי, בהתאם לדרך בשמה נבחרתי.

8. הימים שבהם שרי משפטים קיבלו בהכנעה את רמיסת מעמדם וסמכויותיהם על ידי מערכת המשפט - תמו ולא ישובו עוד.

9. אין לבית המשפט הנכבד סמכות להחליף את הכרעת העם!"

ה. כל שייאמר מכאן ולהלן, יהיה ברוח הודעת המשיב 3 וכדי להוכיח עד כמה נכונה וצודקת הודעת המשיב 3.

2. יש לדחות על הסף את העתירה בשל **ידיה הבלתי נקיות** – בלשון המעטה דהמעטה – של העותרת.

3. העותרת מציגה את עצמה כמי שבראש מעייניה, שוויון וזכויות אדם ואזרח, באמצעות פעולתה כמכון מחקר לענייני מדיניות על מנת להנגיש מידע, לזירות הכנסת, החינוך והזירה החברתית.
4. א. דא עקא, שעסקין **במצג שווא כוזב** המציג תמונה מסולפת בעליל באשר למהותה האמיתית של העותרת. בפועל העותרת הינה **גוף פוליטי מן השמאל הקיצוני** שהעומדת בראשה והיוזמת את הקמתה בשנת תש"פ, הינה הפוליטיקאית השמאלנית הקיצונית מן השוליים הסהרוריים שבקצהו של השמאל, הלא היא זהבה גלאון.
- ב. בהערת אגב, בבחירות האחרונות החליט העם היושב בציון, ולא בכדי, לסלק אותה ואת מפלגתה מן הכנסת. לפיכך, את אשר אינה יכולה לעשות כיום בכנסת, מנסה היא באמצעות עתירות כגון דא, לעשות בבית משפט נכבד זה, תרחיש שהדעת אינה סובלתו.
5. **וידוגש!** הצגת העותרת את עצמה כאמור לעיל, הינה נטולת כל קשר עם המציאות. בכל פרסומיה הנוגעים במטרותיה, מציגה העותרת את מטרות **"סיום הכיבוש"** כמטרותיה. מטרה שלא בכדי נמנעה העותרת מלפרט בהצגתה הכוזבת את עצמה, שהרי לו עשתה כן הייתה נחשפת כגוף פוליטי שעיסוקו **בסוגייה הפוליטית המרכזית במדינת ישראל זה קרוב ל – 59 שנים**, קרי, גורל שטחי המולדת ששחררו במלחמת הגאולה, הידועה כמלחמת ששת הימים.
6. ויובהר, הגדרת שטחי המולדת ששחררו מכיבוש ערבי-ירדני בלתי חוקי, בתשכ"ז במלחמת הגאולה - שטחי המולדת שהיו נחלתם של שבטי יהודה, בנימין, אפרים ומנשה בימי בית ראשון, החל מתקופת ההתנחלות - הינה הגדרה בה אוחזים בראש ובראשונה **כל שונאי ישראל ללא יוצא מן הכלל ובראש ובראשונה החמאס והרש"פ שבראשה עומד הד"ר להכחשת השואה, מחמוד עבאס**.
7. אמור מעתה, העותרת הינה גוף פוליטי שהשקפתו על שטחי המולדת, לרבות על קודש הקודשים של המולדת – הר הבית – זהה לחלוטין לזו של הגרועים והמתועבים שבשונאי ישראל. תמונה אמיתית זו לגבי מהותה הפוליטית – השמאלנית – הקיצונית של העותרת, **הוסתרת בכוונת מכוון**. בכך בלבד יש משום שיא של **ידיים בלתי נקיות** המחייבות את **דחיית העתירה על הסף**.
8. לא ניתן שלא להיזקק לעובדה הבאה כדי להבין מי זו נשיאת העותרת ומכאן העותרת עצמה. אחד הימים המוצלחים ביותר בתולדות מדינת ישראל היה היום בו נחנכה השגרירות האמריקאית בירושלים. לגמרי לא במפתיע, תגובתו של רב המרצחים הנייה, הייתה, **טראמפ יבעיר את המזרח התיכון**. כל מי שמכיר את עמדותיה ההזויות של נשיאת העותרת לא הופתע כי באותו יום ממש, היא הגדירה את דונאלד – כורש – טראמפ – **פירומן**.
9. א. זאת ואף זאת. העותרת שהינה בצלמה ובדמותה של זהבה גלאון, המתיימרת לפעול למען זכויות אדם, כטענתה בסעי' 15 לעתירה, בפועל פועלת העותרת והעומדת בראשה באופן סדרתי **לסתימת פיות בוטה כלפי שידורי רדיו וטלוויזיה שאינם נושאים חן בעיניהן** היות ובשידוריהם מרבים לתקוף את השמאל הישראלי בכלל, לרבות ובמיוחד השמאל הקיצוני בנוסח זהבה גלאון.
- ב. כך למשל, כדי לסתום פיו מפיק המרגליות של ערוץ 14, עתרה העותרת לבית משפט נכבד זה בבקשה לחייב את הרשות השנייה לשידורי רדיו וטלוויזיה **להטיל עיצומים כספיים על ערוץ 14**, בטענה הכוזבת כי מדובר בשידורי הסתה של הערוץ ועוד מיני מרעין בישין באותה רוח שקרית, עתירה נטולת יסוד שהעותרת נאלצה לחזור בה ממנה.
- ג. יתירה מכך, במסגרת ההגנה על זכויות האדם – שחופש הביטוי הינו רק השני בחשיבותו לזכות לחירות – פנתה מר"ץ ז"ל, בראשות זהבה גלאון, פעמיים לבית משפט נכבד זה כדי שיורה לרשות השנייה **להוריד מגלי האתר את תוכנית הרדיו של הח"מ ברדיו 103** – התוכנית

המואזנת ביותר בתולדות הרדיו הישראלי, למעט שידורי חדשות ויומני חדשות, 300,000 מאזינים בממוצע לתוכנית וזאת מידי שבוע – כל זאת משום שכל תוכנית הוקדשה לחשיפת 100 שנות חטאים של השמאל הישראלי בכלל והקיצוני בפרט והוקעתם. עתירה אחת נמחקה על הסף ומהעתירה השנייה נאלצה מר"ץ לחזור בה.

ד. עזות מצח וכזב רבתי נדרשים איפוא כדי להציג את העותרת בעתירה זו ואת העומדת בראשה כפועלות למען זכויות אדם.

10. א. אך בכך לא סגי. **זהה העיקר**, עצם קיומה של העותרת אפשרי אך ורק משום שהינה **ממומנת ע"י מעצמות זרות העוינות קיצונית את מדינת ישראל**. העוינות של אותן מעצמות הגיעה לשיאה במהלך מלחמת התקומה – שטרם נסתיימה – ע"י **הטלת אמברגו נשק על ישראל**, בכדי לנסות ולמנוע ממנה ניצחון מוחלט על האויב הנאצו-חמאסי.

ב. הכוונה כמובן **לאיחוד האירופי** שמדינות חשובות ובעלות העוצמה בתוכו, הן שהטילו את האמברגו. יתירה מכך, גורמים רבים בהנהגת האיגוד איימו להקפיא את הסכם הסחר של האיחוד האירופי עם ישראל אם "התוקפנות של ישראל לא תופסק".

11. א. מפרסומי רשם העמותות מתברר כי בשנים תשפ"ג-תשפ"ה, האיחוד האירופי תרם לעותרת את הסכום הפנטסטי של **869,672 ₪**. קרן היינריך בל **הגרמנית**, המתערבת תמידית בענייניה הפנימיים של מדינת ישראל באמצעות תרומות. הקרן תרמה 124,941 ₪ ואילו מרכז אולוף פלמה – אולוף פלמה כשהיה ראש ממשלת שבדיה בשנים שכ"ט-תשל"ו (1969-1976) ונבחר בשנית בשנת תשמ"ב (1982) וכיהן עד שנת תשמ"ו (1986) שנה בה נרצח – היה **גדול אויביה ומוקיעיה של מדינת ישראל במערב אירופה**, בגלל "**הכיבוש**" תרתי משמע. אולם, מסתבר שהקרן על שמו הינה קמצנית למדי ולכן תרמה לעותרת בשנת תרפ"ד בלבד, את הסכום הזעום של 3,305 ₪.

ב. בארצות הברית, אם הדמוקרטיות בעידן החדש, בגין היותה הדמוקרטיה הראשונה בעת החדשה – החל משנת תקל"ו, 1776 – העותרת הייתה מוגדרת על-פי חוק כ"**סוכנת זרה**" והייתה נתונה **למעקב תמידי** ע"י סוכנות החקירות הפדרלית – **F.B.I**

12. אמור מעתה, העותרת משמשת למעשה **כצינור למעצמות זרות ועוינות להתערב ואף להשפיע על המתרחש בליבת החיים הפוליטיים במדינת ישראל**, לרבות בסוגיות הכה רגישות כמו אלה שמעלה העותרת בעתירה זו.

13. נשאלת איפה השאלה המתבקשת מאליה. האם בית משפט נכבד זה "**היושב בתוך עמו**" מוכן לשמש אכסניה להתערבות בוטה, גסה ואסורה בתכלית, של אלה שכמאמר היידישאי הידוע אינם אלא, "די שונאים און פיאננדן פון – מבטאים פין – ישראל", ובתרגום לשפת עבר, "השונאים והאויבים של ישראל", ינסו באמצעות עמותות פוליטיות מן השמאל הקיצוני, להשפיע ואף לקבוע את המהלכים הפוליטיים הרגישים ביותר במדינה **ולכן גם כאלה שחייבים להיות מוגנים באופן מוחלט מהתערבות של גורם זר**.

14. א. התרחיש המפורט בסעי' הקודם הינו **תרחיש אימים, הפוגע אנושות וללא תקנה בריבונותה של מדינת ישראל** וביכולתה לקבל החלטות בענייניה הפנימיים הרגישים ביותר, מבלי התערבות חיצונית כלשהי. קל וחומר של מעצמות זרות ועוינות המשתמשות בעותרת ולא רק בה, באמצעות כספן, כצינור דרכו הן משפיעות על **ליבת ענייני הפנים הפוליטיים-מדיניים של מדינת ישראל**.

- ב. לפיכך, יש למנוע אחת ולתמיד התערבות פסולה חתרנית ובלתי חוקית זו. תרחיש המחייב בפני עצמו בלבד, לדחות את העתירה על הסף.
15. א. אחרון אחרון בסוגייה זו, אמרה יידישאית קובעת כי: "ווער עס האָט די מאה דער האָט די דעה" ובתרגום לשפת עבר "בעל המאה הוא בעל הדעה". מן המפורסמות הוא כי לתורמים לגופים פוליטיים – במיוחד כשמדובר בסכומי עתק כמו היקף תרומות איחוד האירופי לעותרת – יש לתורמים השפעה מכרעת על פעילות הגוף הפוליטי לו הם תורמים.
- ב. יתירה מכך, מן הנתונים של רשם העמותות מתברר כי העותרת בקשה מהאיחוד האירופי כספים כדי להגן על מה שהיא מכנה חופש המחאה. המדובר בתרומה בסך של כ- 28,000 ש"ח, אך בכך לא די. תמורת קבלת הסכום, התחייבה העותרת ליתן דו"ח בכתב על פעולותיה בעניין זה. הנה כי כן, מתברר כי האיחוד האירופי מממן הפגנות נגד הממשלה הנבחרת בישראל, וזאת בזמן מלחמת קיום, מלחמת התקומה.
- ג. החובה של העותרת להגיש לאיחוד האירופי דו"ח באשר לפעולותיה, תמורת הכספים שהיא מקבלת ממנו, היא הנותנת, עד כמה הוא שולט לחלוטין בעותרת, המשמשת כאמור כצינור דרכו האיחוד האירופי, פועל בישראל בכדי להפיל את הממשלה הנבחרת מן השלטון. ועל כך אין מנוס מלתהות: "הלסדום היינו הלעמורה דמינו".
16. אמור מעתה, פעילותה הפוליטית של העותרת, מאחורי המסווה הכוזב בו הציגה את עצמה בפני בית משפט נכבד זה, משועבדת למעשה לחלוטין לאיחוד האירופי, אלמלא תרומותיו לא יכלה העותרת להתקיים והיא אינה אלא מכשיר בדמות צינור בידי האיחוד האירופי לממש את מעלליו בנוסח התערבות בענייניה הפנימיים הרגישים ביותר של מדינת ישראל. תרחיש אימים המתחייב בפני עצמו לדחות את העתירה על הסף.
17. הנתון העובדתי עליו חוזרת העותרת שוב ושוב, לכל אורך העתירה, הינו סירובו – בלשון העתירה החרמתו – של המשיב 3, לשתף פעולה ואף לפגוש את המשיב 4 שעל-פי העתירה הינו נשיא בית המשפט העליון.
18. אין חולק כי עד למועד זה, הגורם המוסמך, המשיב 2, ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו, ח"כ (להלן: "המשיב 2") לא חתם חתימת קיום על כתב המינוי החתום על-ידי כב' הנשיא הרצוג, לפיו, מונה המשיב 4 לנשיא בית המשפט העליון, מסמך שנכתב מכח סעי' 4א' לחוק יסוד: השפיטה.
19. סעי' 12 לחוק יסוד: נשיא המדינה לשונו הינה: "חתימת קיום" – חתימתו של נשיא המדינה על מסמך רשמי טעונה חתימת קיום של ראש הממשלה או של שר אחר שהחליטה עליו הממשלה זולת מסמך הקשור בכינון ממשלה או בפיזור הכנסת".
20. א. לשון החוק אין ברורה ממנה. חתימת קיום, הינה חתימה המקיימת את תוכנו של כל מסמך רשמי עליו חותם כבוד נשיא המדינה, קרי, חתימת קיום וזו בלבד, היא הנותנת תוקף משפטי-חוקי לכל מסמך עליו חותם הנשיא, למעט שני הנושאים המפורטים בסיפא של סעי' 12 לחוק. ב. ויודגש! הסיפא בסעי' 12 מדגישה ומוכיחה את הרישא. כאשר הכנסת מחליטה לפזר את עצמה ו/או להקים ממשלה אחרי הבחירות. היות ועסקינן ברצון הריבון, קרי עם ישראל באמצעות הכנסת שבחר, כי אז יקום הדבר, בין אם שר המשפטים או ראש הממשלה יחתמו חתימת קיום בין אם לאו.
21. א. הלאו שבסיפא מלמד חד משמעית על ההן שברישא. אמור מעתה, חתימת הנשיא על כתב המינוי של המשיב 4 לנשיא בית המשפט העליון, הינה חסרת כל תוקף משפטי ואין בכוחו של כתב

- מינוי זה לגרום לכך שהמשיב 4 יכהן כנשיאו של בית משפט נכבד זה, בגין היעדר **חתימת קיום** של אחד מן המשיבים 2 או 3.
- ב. בכך עוד לא נאמר דבר על כך שלא זו בלבד שאין חתימת קיום על כתב המינוי של נשיא המדינה, בעניינו של המשיב 4, אלא שגם **אין פרסום ברשומות** לפיו, המשיב 4 הוא נשיאו של בית משפט נכבד זה.
- ג. היעדר הפרסום ברשומות הינו פגם כפול. סעי' 7א' לחוק: בתי המשפט, שהינו כפי שיובהר להלן, מקור הסמכות לכינוס הוועדה כדי לבחור נשיא לבית המשפט העליון, וזאת על-פי פסק-דין בבג"ץ 1711/24 (להלן: "**פסק-הדין**"). על שר המשפטים ועליו בלבד להודיע על עצם כינוס הוועדה, ולפרסם זאת ברשומות, גם זאת על-פי פסק-הדין. אין חולק כי שני אלה לא נעשו. על מנת שהמינוי ייכנס לתוקף לאחר שנבחר נשיא לבית המשפט העליון, יש לפרסם זאת ברשומות ושוב ע"י שר המשפטים ועל-ידו בלבד. אין חולק כי **פרסום זה לא נעשה**.
- ד. בהקשר זה למרבית התמיהה, מתרחשת תופעת ה"**לפיד הלילי**", זאת בעוצמה רבה יותר בהרבה מאשר מידי ערב בערוץ 14. בעתירה זו, עמדת מחלקת הבג"צים – כשלוחה של היועמ"שית, הינה חד משמעית, **המשיב 4 הוא אכן נשיאו של בית משפט נכבד זה**, חרף היעדר חתימת קיום ופרסום כפול ברשומות. לעומת זאת בעתירה בבג"ץ 32394-10-25 טוענת העותרת, כשכמובן מחלקת הבג"צים – כשלוחה של היועמ"שית – מצטרפת כצפוי לעמדתה, כי יש לחייב את המשיב לפרסם ברשומות את דבר המינוי של המשיב 4 לנשיא בית המשפט העליון.
- ה. נשאלת איפוא השאלה המתבקשת. אם כעמדת היועמ"שית, בעתירה זו המשיב 4 הוא אכן נשיאו של בית משפט נכבד זה, כי אז, מדוע עמדתה בעתירת הפרסום ברשומות, אינה למחוק את העתירה **היות והינה מיותרת**, כי המשיב 4 הוא ממילא נשיא כחוק, כל זאת מחד, ומאידך, אם ללא פרסום ברשומות המשיב 4 אינו נשיא כחוק, כי אז מדוע נטען ע"י היועמ"שית שהוא כזה. שמה נפנה לנשוא הלפיד הלילי כדי שיפתור סוגייה לא פשוטה זו!!!
22. הנה כי כן, המסקנה המשפטית הינה ברורה וחד משמעית, **בהיעדר חתימת קיום**, חתימת כב' הנשיא הרצוג **אינה ברת קיימא**, כתב המינוי אינו קיים והמשיב 4 אינו בשום פנים ואופן נשיאו של בית משפט נכבד זה. לפיכך, נכון לעת הזאת אין נשיא כחוק לבית משפט נכבד זה.
23. לפיכך, כל האמור עובדתית בעתירה, קרי, המשיב 3 מחריס את נשיא בית המשפט העליון אינו קיים **במצאות**, קל וחומר המסקנות המשפטיות שיסודן בעובדות בלתי קיימות. **וידוגש!** המשיב 3 אינו יכול לקיים שת"פ כלשהו עם נשיא בית המשפט העליון, ואף לא להיפגש עימו, **היות ולבית משפט נכבד זה אין נשיא כחוק**.
24. התוצאה הינה איפוא, שכל טרוניות העתירה כלפי המשיב 3 לאו טרוניות הן. קל וחומר שהסעדים שהעותרת מבקשת נגד המשיבים 2 ו- 3, **יש לדחותם על הסף גם כן**, שהרי יסודן **אך ורק** "במחדלים" של המשיב 3 בהקשר לנשיא בלתי קיים של בית משפט נכבד זה.
25. **וידוגש!** המשיב 3, לא זו בלבד שאינו פועל בניגוד לחוק ואינו מתחמק מלפעול על-פי סמכויות החובה והרשות שלו הנמנות בעתירה – **אלא שהמשיב 3 שומר דווקא בנחישות ובדבקות על לשון החוק ושלטון החוק**, בכך שהוא מסרב להכיר במשיב 4 כנשיא ומכאן לבצע עמו שת"פ, כאילו היה נשיא.
26. א. לבסוף, פסיקתו של בית משפט נכבד זה בסוגיית משמעותה של **חתימת קיום**, הינה זהה לחלוטין, גם כאשר עסקינן **בסמכות החשובה ביותר** של נשיא המדינה, על-פי סעי' 11 לחוק יסוד נשיא המדינה, קרי, **סמכות החנינה**.

- ב. הסוגייה נדונה בבג"ץ 10021/06 ודנג"ץ 219/09, שהוא דיון נוסף על פסק-הדין בבג"ץ 10021/06. בבג"ץ הראשון נפסק ברוב דעות נגד דעתו החולקת של כב' השופט רובינשטיין, כי במקרה של חשש שהחלטת נשיא המדינה להעניק חנינה **שלא על יסוד עובדות נכונות** הנוגעות לעותר, קרי, למבקש החנינה, כי אז, חובה על שר המשפטים להביא לידיעת הנשיא את העובדות הנכונות. אם לאחר זאת, הנשיא יחליט כי החלטתו לחון את העותר עומדת, **חייב שר המשפטים** לחתום **חתימת קיום** להחלטת הנשיא, **ואין לו שיקול דעת שלא לעשות כן**.
- ג. בעקבות בקשה לדיון נוסף, העניין נדון בפני הרכב של 9 שופטים בדנג"ץ 219/09. בפסק-הדין **נהפכה ההחלטה בבג"ץ 10021/06**, ונפסק ברוב דעות (1: 8), מול דעתו החולקת של כב' השופט דנציגר כדלהלן.
- ד. עקרונות היסוד של המשטר בישראל מחייבים **קיומם של הליכי בקרה** על הפעלת סמכות החנינה של נשיא המדינה. בקרה זו באה לידי ביטוי **בחתימת הקיום של שר המשפטים ובשיקול הדעת המסור לשר המשפטים**. זאת בין השאר כדי לקיים **פיקוח פרלמנטרי על החלטות החנינה של הנשיא**.
- ה. כמו כן נפסק כי למעשה בנוהג שהתפתח לאורך השנים בנוגע לטיפול בבקשות חנינה, **שר המשפטים ממלא תפקיד פעיל בהליך החנינה**. התפיסה המקובלת הינה איפוא **שרק הסכמה משותפת של נשיא המדינה ושר המשפטים יכולה להוציא אל הפועל החלטת חנינה או הקלה בעונש**.
- ו. לעומת זאת, כב' השופט דנציגר סבר בדעת מיעוט כי: משעה שחתם נשיא המדינה על כתב החנינה מחויב שר המשפטים לצרף את חתימת הקיום מטעמו, ללא כל שיקול דעת או יכולת להטיל "וטו" על החלטתו של נשיא המדינה. כל מטרתה של חתימת הקיום היא להבטיח כי מלוא המידע הרלבנטי על מבקש החנינה נמסר לנשיא המדינה וכי לא נפלו בו שגיאות כלשהן.
- ז. מלשון החוק המפורשת בסעי' 12 לחוק יסוד: נשיא המדינה, עולה ברורות כי **דין חתימת הקיום של שר המשפטים**, לעניין מתן חנינה ע"י נשיא המדינה, כדין חתימתו על כל מסמך רשמי עליו חותם **הנשיא**. כשם שהענקת חנינה ע"י נשיא המדינה אינה ברת ביצוע ללא חתימת קיום של שר המשפטים **כך באותה מידה**, היעדר חתימת קיום על מסמך רשמי כלשהו שחתם עליו הנשיא, **המסמך אינו בר קיימא ללא חתימת קיום**.
- ח. זאת ואף זאת. ברוב ככל המדינות הדמוקרטיות – לרבות ה"דמוקרטיות, ליברליות" – **נבחרי ציבור, קרי, פוליטיקאים מן הרשות המבצעת ו/או המחוקקת, הם בעלי משקל בלעדיו אין, במינוי שופטים בכלל, ולערכאה השיפוטית העליונה בפרט**.
- ט. במדינת ישראל, למרבה הצער, אין הדבר כך. לפיכך, כשם שנפסק בדנג"ץ 219/09, כי חתימת הקיום של שר המשפטים על כתב חנינה של הנשיא דרושה בין השאר, **בכדי לקיים ביקורת פרלמנטרית על סמכות החנינה**. כך ועוד יותר מכך, באמצעות חתימת הקיום של ראש הממשלה הנדרשת לכתב המינוי של נשיא בית המשפט העליון, **הפיקוח הפרלמנטרי הנדרש על מינוי שופטים בישראל מתקיים באמצעות חתימת הקיום של ראש הממשלה**.
- י. **וידגש!** אם כל חשיבות מוסד החנינה הנתון בידי הנשיא, מינוי שופטים בישראל **חשוב פי כמה וכמה**. אמור מעתה, אם "עקרונות היסוד של המשטר בישראל" דורשים פיקוח פרלמנטרי על מתן חנינה ע"י נשיא המדינה, באמצעות חתימת קיום של שר המשפטים, קל וחומר שיש צורך בפיקוח כגון דא, **על מינוי שופטים, וזאת באמצעות חתימת קיום של ראש**. זאת על יסוד האמור מפורשות בסעי' 12 לחוק יסוד: נשיא המדינה.

יא. לפיכך, כאמור, בהיעדר חתימת קיום של משיב 2 או 3 ולא בהיסח הדעת, המשיב 4, אינו נשיא בית המשפט העליון.

27. למותר יהיה להכביר מילים כי די בכך בלבד – קרי, שהמשיב 4 אינו נשיאו של בית משפט נכבד זה – כדי לדחות על הסף את העתירה בגין היותה **כל כולה מבוססת על יסוד עובדות, ומסקנות משפטיות, שאינן קיימות במציאות.**

28. א. העותרת היטיבה להגדיר את חשיבות שלטון החוק בסעי' 55 לעתירה, כשהיא מסתמכת על ציטוט מדברי כב' הנשיא שמגר בבג"ץ 428/86: "לא יתואר ממשל תקין, אם אינו שוקד על קיומו של שלטון החוק, כי הוא שבונה את חומת המגן בפני האנרכיה והוא שמבטיח את קיום הסדר הממלכתי. סדר זה הוא היסוד לקיומן של המסגרות המדיניות והחברתיות ולהבטחת זכויות האדם. הללו אינם מתקיימים באווירה של לית דין".

ב. אלא שלשיטת העותרת, כפי שבאה לידי ביטוי בעתירה, מילים לחוד ומעשים לחוד. הלכה למעשה, העתירה כולה מטרתה – בשליחות האיחוד האירופי – לרמוס את שלטון החוק ולחייב את המשיב 3 לשת"פ עם המשיב 4 בגין היותו כביכול נשיא בית המשפט העליון, **אף שאיננו כזה.**

טיעונים נוספים המחייבים את דחיית העתירה

29. על יסוד פסק-הדין בבג"ץ 1711/24 (להלן: **פסק-הדין**), טוענת העותרת כי יש לחייב את משיב 3 לשת"פ מלא עם משיב 4 בכל העניינים המפורטים בעתירה.

30. אולם, גם אם היה המשיב 4 נשיאו של בית משפט נכבד זה – **והוא כאמור איננו כזה** – כי אז, גם כן טענת העותרת לחיוב המשיב 3 לשת"פ עם משיב 4 **אינה יכולה לעמוד**, דווקא מכח פסק-הדין.

31. פסק-הדין ניתן בהרכב תלתא, ההרכב המצומצם ביותר בו יושב בית משפט נכבד זה בבג"ץ. פסקי הדין של בית משפט נכבד זה **אינם** בבחינת תקדים המחייב את עצמו, קל וחומר פסק-דין בהרכב תלתא.

32. פסק-הדין הינו, בכל הכבוד, **מוטעה**. בפסק-הדין נקבע כי סעי' 7א' לחוק בתי המשפט שלשונם: "**ראה שר המשפטים שיש למנות שופט, יודיע על כך ברשומות ויכנס את הוועדה**". על-פי פסק-הדין יחד עם סעי' 7(ג) לחוק הקובע שני הסדרים לבחירת שופטים על-ידי הוועדה, שופט שלום ומחוזי ברוב רגיל ושופט לבית המשפט העליון ברוב מיוחד – כשהוועדה מתכנסת בהרכב מלא, רוב של שבעה מתוך תשעה – שני אלה מלמדים כי לעניין בחירת נשיא לבית משפט נכבד זה, חל סעי' 7(ג)(1), הקובע כי שופט לבית משפט מחוזי או שלום ייבחר ברוב דעות.

33. דא עקא, **שבסעי' 7 כולו על כל תתי סעיפיו, אין זכר להסדר לגבי בחירתו של נשיא לבית משפט נכבד זה**. סעי' 7 כולו, לרבות סעי' 7(א) וסעי' 7(ג) עוסקים כולם **אך ורק במינוי שופטים חדשים לכל בתי המשפט**, וזאת על-פי לשונם המפורשת.

34. לפיכך, הקביעה בפסק-הדין כי, לבחירת נשיא חל סעי' 7(ג)(1) לפיו, הבחירה תתבצע על-ידי הוועדה על-פי הסכמה של: "רוב חבריה שהשתתפו בהצבעה", **איננה, בכל הכבוד, ממין העניין** ויש בה משום עירוב מין בשאינו מינו.

35. לצורך חיובו של שר משפטים לכנס את הוועדה לשם בחירת נשיא לבית המשפט העליון, כשסמכותו לעשות כן הינה **סמכות של רשות**, כפי שנקבע מפורשות בפסק-הדין. לפיכך, אין זה כלל ממין העניין **מה הוא הרוב הדרוש לבחירת נשיא**, השאלה הנכונה הינה מה הסמכות של בית משפט נכבד זה לכפות

- על שר המשפטים לכנס את הוועדה לצורך בחירת נשיא, כאשר בסעי' 7 לחוק בתי המשפט ו/או בכל סעי' אחר בחוק זה **אין שום הסדר הנוגע לכינוס הוועדה על-ידי שר המשפטים לצורך בחירת נשיא**.
36. האמור איפוא בפסק-הדין לפיו, לשון סעי' 7א' מורה כי ל: "שר המשפטים מסור שיקול הדעת ככל שהדבר נוגע לכינוס הוועדה לעניין בחירת הנשיא", הינו בכל הכבוד בבחינת טעות. סעי' 7א' לשונו ברורה לחלוטין ואין עניינו כאמור, בכינוס הוועדה כדי לבחור נשיא לבית המשפט העליון, אלא **אך ורק בכדי למנות שופטים חדשים**.
37. א. באין הוראה כגון דא בחוק, כי אז, **אין מקור חוקי המאפשר לבית משפט נכבד זה להורות למשיב 3 לכנס את הוועדה בניגוד לרצונו**. וודאי שאין סמכות חוקית לעשות כן, לא מכח סעי' 7א' כמפורט לעיל, וגם לא כשמצרפים אליו את סעי' 7 (ג)(1).
- ב. להלן יובהר כי הפיכת סמכות ברשות לסמכות חובה, הינה בכל הכבוד **שיטת פרשנות מוטעית האונסת ומבטלת את לשון החוק**. לפיכך, פסק-הדין אינו ממין העניין לצורך הכרעה בסעדים המתבקשים בעתירה זו.
38. אחרי שנאמר כל שנאמר בעניין פסק-הדין שאינו אלא בדרך אגב, יש לחזור למושכלת היסוד כמפורט לעיל, קרי, בהיעדר חתימה קיום לכתב המינוי של כב' השופט יצחק עמית לנשיא בית המשפט העליון, כי אז, כתב המינוי חסר כל תוקף ואינו בר קיימא ולכן אין כיום על-פי סעי' 12 לחוק יסוד: נשיא המדינה, נשיא לבית המשפט העליון.
39. ראוי להפנות מבט לתרחיש דומה שאירע בסנט האמריקאי בשנת תשע"ו – 2016. שופט בית המשפט העליון הפדרלי, השופט רב המוניטין, אנטונין סקלייה – מנהיג התפיסה השיפוטית השמרנית במשך דור שלם בארה"ב – נפטר בגיל 81 בשנת תשע"ו (13/2/16) ביושבו על כס השיפוט. בית המשפט העליון האמריקאי נותר עם 8 שופטים בלבד.
40. לנשיא אובמה, נותרה עדיין כמעט שנה עד לסיום כהונתו והוא הזדרז למנות שופט במקומו של סקלייה – את השופט היהודי מריק גארלנד – אלא שמינוי זה טעון אישור של הסנט. המנהיג דאז של הרוב הרפובליקני בסנט, מיצ' מקונל חשש כי מינוי זה של הנשיא אובמה יזכה לרוב בסנט. לפיכך, סירב במשך קרוב לשנה להעלות את סוגיית אישור מינויו של אובמה, לא רק להצבעה אלא אפילו לדיון בסנט.
41. וראה זה פלא. איש לא העלה על דעתו, גם לא הנשיא אובמה עצמו, לפנות לבית המשפט העליון הפדרלי, או לכל בית משפט אחר, בכדי לקבל צו המחייב את מנהיג הרוב לכנס את הסנט כדי לדון ולאשר את המינוי של הנשיא אובמה.
42. היעדר הפנייה לערכאות שיפוטיות היה מובן מאליו. הסמכות לכנס את הסנט כדי לדון בסוגייה זו הינה של מנהיג הרוב ושלו בלבד, ומכאן גם הסמכות שלא לכנס את הסנט כדי לדון בכך.
43. א. לפיכך, שום בית משפט בארה"ב, לרבות ובמיוחד בית המשפט העליון הפדרלי, לא יעלה בדעתו למנוע ממנהיג הרוב בסנאט, לפעול או לא לפעול על-פי סמכותו, היות ותהיה בכך פגיעה קשה בעיקרון הפרדה והאיזון בין רשויות השלטון.
- ב. בכל הכבוד, ראוי לו לבית משפט נכבד זה כי יאמץ סוף-סוף מידת ריסון מתבקשת וחיונית זו וימנע מלהתערב, כאשר המשיב 3 על-פי שיקול דעתו הנתון אך ורק לו כסמכות שברשות – מחליט שלא לשתף פעולה בכל צורה שהיא עם מי שנוהג כנשיא של בית משפט נכבד זה, אך החוק כמפורט לעיל, מורה שאינו הנשיא.
- ג. כבוד השופט שטיין, מאמץ למעשה גישה כגון דא בפסק-הדין: "לו דעתי תישמע, אזרחים שאינם שבעי רצון מפועלו של השר לא יוכלו לקבל מאתנו שום סעד. אזרחים אלה יהיו

- זכאים לפעול לשינוי בעמדותיו של השער או להחלפתו במסגרת ההליך הדמוקרטי ולהשמיע את קולם "ביום הבוחר, ולא ביום העותר" (ראו בג"ץ 5004/14 ג'קלין נ' משרד החינוך, פסקה 4 לפסק הדין [נבו] (7.8.2017)). בכל הכבוד, ראוי הוא – בלשון המעטה – כי דעתו זו של כב' השופט שטיין תאומץ ע"י בית משפט נכבד זה, ויידחה על הסף את העתירה.
- א. 44. לא זו אף זו. כפיית ראש הממשלה לפטר את שר המשפטים בניגוד מוחלט לרצונו, כפי אחד מחלופות "הסעדים" המתבקשים בעתירה, כמו גם כפיית הממשלה להפקיע את סמכותו של המשיב 3 מלעסוק בכל העניינים המפורטים בעתירה, פירושה יצירת **תרחיש אימים** לפיו, סמכויות פוליטיות מובהקות וחיוניות מאין כמותן לתפקודו של המשיב 2 כראש ממשלה, ושל משיב 3 כשר המשפטים **נשללות מהם הלכה למעשה**, בעוד שחרף שלילת הסמכויות, **מלוא האחריות נשארת על כתפיהם**, זאת מחד.
- ב. מאידך, בית משפט נכבד זה הנוטל לעצמו עוד ועוד סמכויות, וזאת **מבלי שתחול עליו אחריות כלשהי** בהקשר להפעלתן של סמכויות אלה.
- ד. זהו, בכל הכבוד, **תרחיש בלתי מתקבל על הדעת בעליל המשבש לחלוטין את כל סדרי השלטון בדמוקרטיה, לרבות ב"דמוקרטיה ליברלית"**, זאת בנוסף לכך שמדובר בסעדים המבוקשים בעתירה, המשיקים לסוגיות שהן **בעלות מטען פוליטי כבד במיוחד, שהן בליבת העשייה הפוליטית של הרשות המבצעת הנבחרת**. רצוי מאד איפוא שבית משפט נכבד זה ירסן את עצמו וימנע מלהכריע ואף לדון בסוגיות כגון דא.
- א. 45. היטיב להגדיר את הסכנה למעמדו הציבורי של בית משפט נכבד זה, אם כך לא יעשה, נשיאו לשעבר, הנמנה על דור המייסדים, הלא הוא השופט האלמוותי משה לנדוי ז"ל.
- ב. "ומכיוון שטרם הושגה הסכמה כללית, אף לא ברובו המכריע של ציבורנו בשאלות הנוקבות הללו, יכול 'שופר' להשמיע, רק דיסוננסים והתוצאה העגומה היא שבית-המשפט כאילו **נוטש את מקומו הראוי לו, מעל למחלוקות המפלגות את הציבור, ושופטיו יורדים בעצמם אל תוך הזירה**, וכמו שאמר חברי הנכבד, מ"מ הנשיא, בפסק-דין אחר, בית-המשפט הופך לבית-שופטים, הנעשים בעלי פלוגתה במחלוקת הציבורית". ולכן: "דעתי היא שעלינו להימנע בכל כוחנו מלהיגרר אל דרך זו. ודאי, לכל אחד מאתנו השקפתו האישית בענייני העומדים ברומו של עולמנו, אולם אל ייחשב שופט הכובש את נבואתו בשבתו על כס המשפט כמתחמק מהכרעה. **לפי מיטב הכרתי חובתנו היא זאת לנהוג התאפקות בכגון אלה**". בג"ץ 58/68, הידוע כבג"ץ "מי הוא יהודי". [ההדגשות אינן במקור].
- ג. היות ובית משפט נכבד זה לא קיבל את עצתו החכמה, הכה נבונה והכה מרחיקת ראות של הנשיא לנדוי כי אז, במפגש יזום על ידו, עם הנשיא דאז כב', השופט ברק לפני למעלה מעשרים שנה, הטיח בפניו – והדברים באו גם לידי ביטוי פומבי – כי הדרך בה הוא הולך **תשניא את בית המשפט העליון על חלקים רבים בציבור**.
- ד. לא מן ראוי שלא להיזקק בעניין זה גם לדבריה של פרופ' רות גביזון ז"ל, כלת פרס ישראל למשפט שהתריעה כי: "מצב שבו הרשות השופטת 'שומרת על השומרים'- אינה מבוקרת בעצמה אך מעבירה תחת שבט ביקורתה את כל ההחלטות של הרשויות האחרות- אינו נשמע כביטוי משכנע לרעיון של מערכת מורכבת של איזונים ובלמים". וכן: "הכרעות על האופי הציבורי של החיים בישראל שלא תהיינה מקובלות על חלקים ניכרים בציבור תבאנה בהכרח, ולא בלי הצדקה, לאבדן הלגיטימיות של בג"ץ בחברה".

- ה. בהערת אגב, על יסוד דברים אלה ורבים נוספים הדומים מפיה של פרופ' גביון, ולאורך שנים רבות, **נפסלה** היא ע"י הנשיא דאז, **כב' השופט ברק** מלהתמנות לשופטת בבית המשפט העליון וזאת **"כי יש לה אג'נדה"**. כלומר לשיטתו, דבריה הנ"ל של פרופ' גביון אינם מתיישבים עם ערכי "הדמוקרטיה הליברלית", עד כדי כך, שהיא פסולה על הסף מלכהן כשופטת בבית משפט נכבד זה. **אכן "ליברליזם דמוקרטי" במיטבו, וכל המוסיף גורע.**
- ו. **וידגש!** בית משפט נכבד זה קבע שוב ושוב בפסיקתו כי מערכת המשפט כולה, לרבות ובמיוחד בית משפט נכבד זה, יכולה לפעול אך ורק על **יסוד אמון ללא סייג של הציבור**, ודי לחכימא.
46. א. העותרת חוזרת שוב ושוב בעתירה על הטרוניה חסרת היסוד לפיה, המשיב 3 אינו מפעיל שיקול דעת פרטני לגבי כל עניין ועניין שבו לדעת העותרת חלה חובה עליו לשט"פ עם המשיב 4. במקום זה באופן גורף נמנע המשיב 3 מן השט"פ.
- ב. עמדת המשיב 3 כמפורט לעיל בהרחבה, הינה כי המשיב 4 אינו נשיאו של בית משפט נכבד זה. בנסיבות כגון דא, **אין כל מקום להפעיל שיקול דעת פרטני** לכל סוגייה וסוגייה הנוגעת לשט"פ עם המשיב 4, והדברים ברורים ומובנים מאליהם לכל בן דבר, לרבות העותרת
- ג. בגין האמור בסעי' הקודם, אין גם יסוד לטרוניה חזרתית נוספת בעתירה, קרי, שיקולים זרים עומדים ביסוד התנהלותו, או ליתר דיוק חוסר התנהלותו של המשיב 3 כלפי המשיב 4,
- ד. השיקול המכוון את יחסו של המשיב 3 אל המשיב 4, הינו כאמור **אי הכרה מוצדקת בכך שהוא נשיא בית המשפט העליון**. העותרת מודעת היטב לכך, אף כי לא טרחה להזקק ולו ברמז לעמדה זו של המשיב 3 בעתירתה.
- ה. **וידגש!** לא זו בלבד שאין מדובר אפוא בשיקול זר, אלא שאין שיקול חשוב יותר וענייני יותר.
47. א. טיעון נוסף המופיע בעתירה, קרי, על המשיב 3 מכח סעי' 11 לחוק הפרשנות התשמ"א, לפעול **"במהירות הראויה"** כדי לבצע את סמכויותיו החוקיות הרבות בהקשר לשט"פ עם המשיב 4. והנה זה יותר משנה – על-פי המועד כיום – אין הוא עושה כן, כדרישת העותרת ולכן יש לחייבו לעשות כן.
- ב. אלא שלא כך נפסק. כב' השופטת וילנר אכן הסתמכה על סעי' 11 לחוק הפרשנות כנימוק לחייב את המשיב 3 לכנס את הוועדה. אולם כב' השופט שטיין **הסתייג מפורשות** מנימוק זה: "לטעמי, האמור בסעיף זה אינו מקדם את הדיון בסוגיה הייחודית שהונחה על שולחננו. במסגרתה של סוגיה זו, המילים "במהירות הראויה" ו"ככל שנדרש לפי הנסיבות" מאבדות משמעות עצמאית ומכפיפות את עצמן לאמנות האפשר: הפשרות וההסכמות ששר המשפטים אמור לקדם". כב' השופט גרוסקופף, כלל לא התייחס לסוגייה זו בפסק-דינו.
- ג. לפיכך, לא ניתן לדרוש מן המשיב 3 לקיים שט"פ עם משיב 4 מכח **"מהירות ראויה"** על-פי סעי' 11 לחוק הפרשנות, וזאת על יסוד פסק-הדין.
48. א. בטיעון נוסף של העותרת, נטען כי מעולם לא קרה ששר החליט להחרים רשות מנהלית אחרת תוך "התפרקות" מסמכויותיו המשותפות לאותה רשות מנהלית, אף כי הסעי' מנוסח בלשון חידה, ברור כי, בתיבה "רשות מנהלית אחרת", הכוונה למשיב 4.
- ב. אמירה זו הינה בבחינת חצי אמת ובנסיבות עתירה זו הינה גרועה מכזב וחצי. שהרי, כמפורט לעיל, מעולם לא בוצע מינוי כה פגום **וכה בלתי חוקי על פניו**, כמו ה"מינוי" של הנשיב 4 למשרד נשיא בית המשפט העליון, מכך, ולא במפתיע, בוחרת העותרת להתעלם.
49. א. באשר לסעדים המפורטים בעתירה. לפרטי הסעד הראשון, כמפורט בסעי' ב (1-6) ובפירוט יתר בסעיפים 27-31 לעתירה. מתגובת מחלקת הבג"צים – בפרקליטות המדינה (להלן: **מחלקת**

- הבג"צים"** לעתירה מיום ז' בכסלו תשפ"ו (27/11/25) עולה כי מרבית האמור בסעיפים הנ"ל בעתירה אינו תואם את המציאות. בפועל וחרף היעדר שת"פ בין המשיב 3 למשיב 4 **מרבית** הסעדים שהתבקשו **התייתרו**, או **שלא היו רלוונטיים עוד בטרם הוגשה העתירה**, הכל כמפורט בתגובת מחלקת הבג"צים הכתובה מתחת לכותרת "תגובה מטעם המדינה".
- ב. הערת אגב נוספת. תגובת מחלקת הבג"צים הוגשה, כפי שנאמר בה במפורש גם בשם המשיב 4, שהוא שופט בבית משפט נכבד זה. אין זה ראוי, **ולו מבחינת מראית עין** שפרקליטות המדינה תייצג בעתירות שעניינן, שופטים בכלל ושופטים בבית משפט נכבד זה בפרט.
- ג. הדבר עלול להיראות בציבור כאילו מערכת המשפט מחד, והפרקליטות מאידך, **חד המה**, תרחיש שאינו ראוי במיוחד, וזאת בלשון המעטה.
- ד. יתרה מכך, הדעת אינה סובלת הגשת תגובה מטעם ממשלת ישראל וראש הממשלה, כאשר אף שר משריה, לרבות ובמיוחד ראש הממשלה, אינם מסכימים ולו לטיעון מהותי אחד מכל האמור בתגובה מטעמם כביכול. **זהו תרחיש בלתי נסבל שיש לבטלו, ויפה שעה אחת קודם.**
50. באשר למינוי שופטים שאינו מתבצע, כנטען בעתירה, אף כי ישנם תקנים פנויים והכוונה בעיקר למינוי ו/או הארכת מינויים של **שופטים עמיתים**, כי אז, על יסוד המפורט לעיל אין הדבר מתבצע היות ואין נשיא כחוק לבית משפט נכבד זה, ומשום כך בלבד.
51. הסעד המבוקש בסע' ג' לעתירה, לפיו, על ממשלת ישראל לפעול על-פי סע' 31(א) ו - (ב) לחוק יסוד: הממשלה, **ולהפקיע** את סמכויותיו של המשיב 3, בהן נדרש על-פי חוקים שונים שת"פ עם נשיא בית המשפט העליון, כמפורט בעתירה, הינו חסר יסוד עד כדי גיחוך.
52. סעיפים 31א' ו - ב' קובעים מפורשות כי **"הממשלה רשאית באישור הכנסת"**, כלומר, אין די בכך שהממשלה תחליט לפעול מכח **הרשות** שהמחוקק נתן לה. **הכנסת צריכה לאשר** פעולה כזו של הממשלה. ונשאלה השאלה המתבקשת. האם העותרת מצפה שבית משפט נכבד זה **יצעד עוד צעד קדימה** ויעשה את אשר נמנע עד כה מלעשותו, קרי, **להורות לכנסת כיצד להצביע** בהקשר ל"סעד" המבוקש בעניין זה בעתירה?!
53. במידה ותשובת העותרת על קושייה זו הינה שלילית, כי אז יש לדחות "סעד" זה על הסף. במידה ותשובת העותרת חיובית, מדוע לא הוסיפה "סעד" זה קרי, חיוב הכנסת להצביע בעד אישור העברת סמכויותיו של המשיב 3 לשר אחר, לרשימת הסעדים המבוקשים בעתירה, וגם בשל כך יש לדחות "סעד" זה על הסף.
54. לבסוף, גם לגבי "סעד" זה, אין אלא לדחותו על הסף, כי גם יסודו בהנחה המוטעית לפיה, המשיב 4 הוא נשיא בית המשפט העליון.
55. באשר לחלופת הסעדים האחרונה המבוקשת בעתירה, קרי, להורות לראש הממשלה להעביר את שר המשפטים מכהונתו, גם "סעד" זה ראוי לו שידחה על הסף, שלא לומר שראוי היה שלא יבוקש כלל.
56. סע' 22 ב' לחוק יסוד: הממשלה קובע: **"ראש הממשלה רשאי לאחר שהודיע לממשלה על כוונתו לעשות כן, להעביר שר מכהונתו"**. לפנינו איפוא **סמכות חז משמעות של רשות ואין לרוקן אותה בשום פנים מכל תוכן באמצעות פרשנות העושה את לשון החוק לבלתי קיימת**. היינו, להפוך **סמכות של רשות הכתובה בלשון מפורשת חז משמעות ובלתי משתמעת לשתי פנים, לסמכות חובה**.
57. **וידגש!** קל וחומר שלא ניתן לחייב את המשיב 2 לפטר את המשיב 3, כאשר מדובר בפעולה שהינה **בלב לבו של המעשה הפוליטי-מדיני של סמכותו של ראש ממשלה בישראל** וזאת במיוחד כשמדובר בסמכות על-פי חוק יסוד. **מתן הוראה כגון דא למשיב 2 עומדת כאמור בניגוד מוחלט ללשון החוק**.

58. מעשה כגון דא, יש בו כדי השגת גבול סמכותו הבלעדית של ראש ממשלה בישראל באשר הוא. כמו גם, ביטול, הלכה למעשה, של אחד מיסודותיו של כל משטר דמוקרטי הראוי לשמו, קרי, הפרדת הרשויות.
59. ב"כ המשיב 3 ער לקיומן של פסקי-הדין בבג"ץ 3094/93 ובבג"ץ 4287/93 הידועים כהלכת דרעי-פנחסי. פסקי-דין במסגרתם הורה בית משפט נכבד זה לראש הממשלה דאז, מר יצחק רבין ז"ל, לפטר את השר דרעי וסגן השר פנחסי, היות והוגשו נגדם כתבי אישום בעבירת פשע – עבירת שוחד.
60. ראשית "אין הנדון דומה לראייה", כאמור בתוספתא, מסכת פסחים, פרק א', הלכה ה'. אין כל דמיון בין העברת שר מכהונתו בגין הגשת כת"א בעבירת פשע, לבין העברתו של שר מכהונתו בגין מעשה או מחדל שגם על-פי פירושו של בית משפט נכבד זה, הינו בגדר רשות ולא חובה כמפורט לעיל.
61. אין זה מתקבל על הדעת – בלשון המעטה – שבית משפט נכבד זה ישיג את גבול סמכותו של ראש ממשלה בישראל, עד כדי כך שיורה לו **כחובה**, בנסיבות כגון דא, לפטר שר בישראל בכלל ואת המשיב 3 בפרט.
62. א. **ויודגש!** מתן פירוש לסעי' 22ב', על יסוד פרשנות סעי' זה לפיה: **"כשירות לחוד ושיקול דעת לחוד"** קרי, בית משפט נכבד זה יורה לראש הממשלה אילו שיקולים עליו לשקול ומהו המשקל שיש לתת לכל שיקול ושיקול וכיצד לאזן בין כל השיקולים, בעלי המשקל השונה, לגבי הפעלת סמכותו הייחודית, שהינה גם סמכות ברשות.
- ב. הכל באמצעות אמת המידה הפרשנית לפיה: אין בית משפט נכבד זה מחליף את שיקול דעתו של ראש הממשלה בשיקול דעתו שלו. אלא בית משפט נכבד זה מחליט על-פי אמת המידה, כיצד על ראש ממשלה סביר לפעול בכגון דא.
- ג. כל זאת, כאשר הקביעה כיצד על "ראש הממשלה הסביר" לפעול **נקבעת הלכה למעשה ע"י בית משפט נכבד זה**. הנה כי כן, **בפועל** בית משפט נכבד זה **כן מחליף את שיקול דעתו של ראש הממשלה** – הנתון לו כאמור בלעדית – **בשיקול דעתו שלו**.
- ד. בכך בפועל **מרוקן בית משפט נכבד זה מכל תוכן**, את סמכות הרשות המפורשת של ראש הממשלה בישראל במסגרתה, **הוא ורק הוא**, מוסמך לפטר או לא לפטר שר בישראל, וזאת על-פי שיקול דעתו בלבד ונוטל אותה בפועל לעצמו.
- ה. לפיכך, השגת גבול סמכותו של ראש הממשלה, פירושה המעשי הינו, כי בית משפט נכבד זה באמצעות **"כשירות לחוד ושיקול דעת לחוד"** הופך למעשה להיות **"ראש ממשלה על"**, כשראש הממשלה הנבחר והמכהן, מכוחם ומרצונם של 2.75 מיליון אזרחים, אינו אלא **בובה נטולת כל יכולת לממש סמכות בלעדית של רשות הנתונה בידי מכהן חוק יסוד: הממשלה**. תרחיש שכמותו **לא קיים בשום מדינה דמוקרטית בעולם**, לרבות ב"דמוקרטיה ליברלית".
- ו. אך בכך לא סגי. עצמאותו של כל שופט וכל דיין בישראל מובטחת ע"י הרישא בסעי' 2 לחוק יסוד: השפיטה: **"בענייני שפיטה אין מרות על מי שבידו סמכות שפיטה"** וטוב שכך ואבוי לנו אם לא היה כך.
- ז. אולם, לרישא באותו סעי' יש סיפא: **"זולת מרותו של הדין"**. פרשנות משפטית המרוקנת ומאיינת הלכה למעשה את לשון החוק, הופכת סמכות רשות מפורשת, לסמכות חובה בלתי כתובה בחוק, ולכן נטולת כל יסוד בלשון החוק. פרשנות שכזו שמכוחה כופה בית משפט נכבד זה, את ראש הממשלה לפטר את המשיב 3 **בניגוד מוחלט לרצונו, ועוד יותר מכך, בניגוד מוחלט לסמכותו**, על-פי חוק יסוד.

ח. פירושה המעשי הינו בכל הכבוד, כי בית המשפט הנכבד **מסיר מעליו בפועל את מרות החוק**. הנה כי כן, ראוי לה שהלכת דרעי-פנחסי, שמכוחה נטל לעצמו בית משפט נכבד זה **ללא סמכות**, את "**הסמכות**" להורות לראש הממשלה לפטר שרים, **תעבור מן העולם**. פסק-הדין בעתירה זו יכול לשמש אכסנייה ראויה לכך, על יסוד פסק-דינו של כב' השופט שטיין כמפורט לעיל.

ט. אחרון אחרון לעניין זה. סוגיית ניגוד העניינים חלה במלוא תוקפה **גם על שופטי בית משפט נכבד זה**. ניסיונותיה הבלתי פוסקים של היועמ"שית, למנוע חקירת אמת בפרשת הדלפת הקלטת המזויפת - קלטת שיצרה, בסיוע רב העוצמה של "פרשנותה" ע"י גיא פלג מערוץ 12, את הפיגוע ההסברתי החמור ביותר מקום המדינה - לרבות פניות והצהרות נטולות קשר ולו רופף עם האמת, לבית משפט נכבד זה.

י. התנהלותה זו של היועמ"שית הביאה לכך שנפסק ע"י בית משפט נכבד זה כי לא רק היועמ"שית פסולה מללוות את החקירה שעניינה הדלפת הקלטת ע"י הפצ"רית לשעבר, אלא ישנה גם **מניעות מוסדית** הפוסלת את הפרקליטות כולה, מללוות את החקירה.

יא. ונשאלת שאלת התם הלא כל כך תמימה – האם לא קיימת מניעות מוסדית בגין **ניגוד עניינים מובהק** לדון בבית משפט נכבד זה בסוגייה האם המשיב 4 הוא נשיאו של בית משפט נכבד זה, אם לאו, כאשר לא יכול להיות חולק, כי סוגייה זו אינה נוגעת למשיב 4 בלבד אלא גם **למוסד בית המשפט העליון**.

63. לאחר שכל האמור לעיל נאמר בסוגיית **סמכות הרשות הייחודית והמוחלטת** של ראש הממשלה בישראל, לפטר או לא לפטר שר, כמו גם בסוגיית סמכות הרשות של הממשלה להפקיע סמכויות משר **ובכפוף להסכמת הכנסת** יש לשוב למושכלת היסוד. "הסעד" הקיצוני והמופרך לחייב את המשיב 2 לפטר את המשיב 3, יסודו בכך שלטענת העותרת, המשיב 3 אינו משתף פעולה עם המשיב 4, שלדעת העותרת הוא נשיאו של בית משפט נכבד זה. דא עקא, שכמפורט לעיל, המשיב 4 אינו נשיאו של בית משפט נכבד זה. יש איפוא לדחות גם את ה"סעד" החלופי הזה ואת "הסעד" בדמות הפקעת סמכויות המשיב 3 ע"י הממשלה, על הסף.

סוף דבר

64. על יסוד כל האמור לעיל, לא זו בלבד שאין מקום ליתן צו על תנאי כלשהו נגד המשיב 3, אלא שחובה היא לדחות את העתירה על הסף ולחייב את העותרת – כלומר למעשה את האיחוד האירופי – **בהוצאות לדוגמא**, בגין התערבותו הבוטה והבלתי חוקית בליבת ענייני הפנים הפוליטיים-מדיניים של מדינת ישראל **וזאת באמצעות צינור, בדמות העותרת**.

 יורם שפטי, עו"ד
 ב"כ המשיב 3, שר המשפטים

